

SLOVANSKA KNJIZNICA LJUBLJANA

K ČS

F 82/1925

9010809,1-2

COBISS •

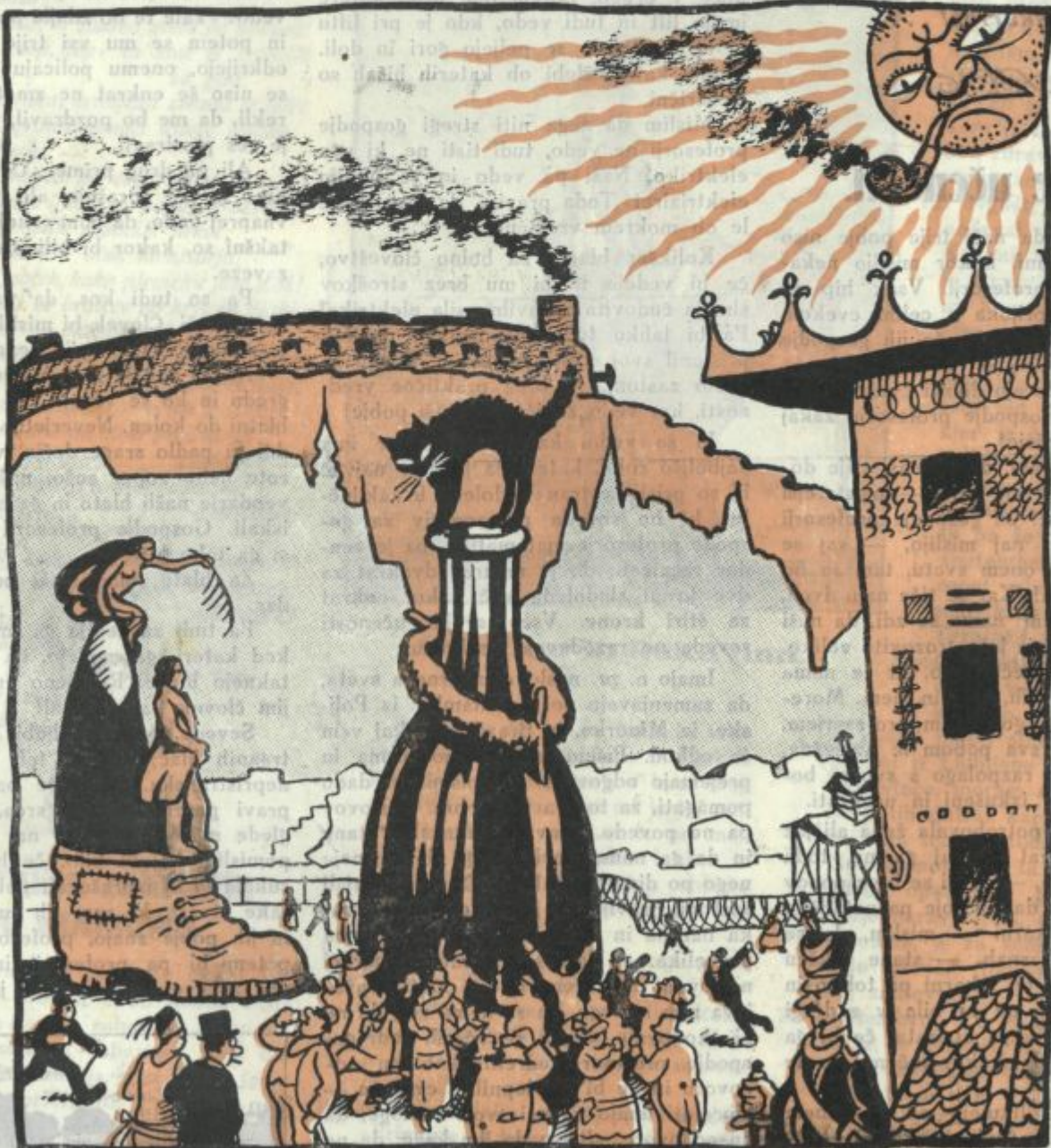

5010809

ATURA

Izhaja vsako 1. in 3. soboto v mesecu

Telefon 74	Uredništvo: Resljeva cesta št. 13/I.	NAROČNINA: Za SHS četrtletno Din 24.— polletno Din 48.— celoletno Din 95.— za inozemstvo Din 30.—	Rokopisi se ne vračajo. Nefrankirana in nezadostno frankirana pisma se ne sprejemajo.	Telefon 74
	Uprava: Mestni trg št. 11/II.			

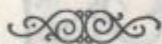
„Stoji, stoji Ljubljana, Ljubljana dolga vas“...

Človek.

*Trideset, trideset srebrnikov
in lončarjeva njiva —
Kaj, da mi vse dni od vse-
povsod zveni
trideset, trideset srebrnikov
in lončarjeva njiva?*

*Trideset, trideset srebrnikov
in lončarjeva njiva —
Kaj, da ti vse dni od vse-
povsod zveni
trideset, trideset srebrnikov
in lončarjeva njiva?*

*In nagnil se je prav do uh
Gospod
in dahnil: Iskariot! ...*

Fr. ž.:

Pobje učenosti.

Zdi se mi, da naši trije pobje niso celo tako neumni, kakor mislijo nekateri gospodje profesorji. Vsak hip se kateri domov prijoka s celim cvekom ali polovičnim. Seveda, če jih gospodje profesorji izprašujejo, česar pobje ne znajo, potem morajo dobiti cveke. Toda so temu krivi gospodje profesorji, zakaj jih tako izprašujejo!

Žena tudi pravi, da so naši trije dovolj modri za svoja leta — najstarejši jih ima dvanajst! Če gospodje profesorji mislijo drugače, naj mislijo, — saj se bomo videli na onem svetu, tam se bo izkazala pravica! (Kar se tiče naju dveh, po pravici povem: nama se zdi, da naši trije vedo za svoja leta grozovito veliko skoraj preveč. Reči vedo, ki se nama niti ne sanja o njih, ženi in meni. Morebiti da se sanja gospodom profesorjem, nama se ne in sva pobom le hvaležna, da so nama na razpolago s svojim bogatim zakladom izkušenj in učenosti.)

Če bi n. pr. potrebovala žena ali jaz fotografski aparat — saj ga ne, toda recimo, da bi ga, — ne bi se brez pobov nikamor vedela dati. Pobje pa natančno vedo: v tej lekarni — mislim, da se prodajajo v lekarnah, — stane takšen aparat toliko, v tej lekarni pa toliko in v tej toliko. Pa ne bi bila v zadregi zastran fotografskega aparata, če bi ga potrebovala. Toda, kakor rečeno, ga ne potrebujeva.

Enako se odlikujejo po obsežnem znanju na širokem polju raznih električnih aparatov in turističnih in športnih potrebščin, njih imen in cen in sem ob taki priliki še izvedel, da nima edimole

človek neumrjoče duše, nego da ima dušo tudi žoga. Potemtakem se mi ne zdi krščansko, da z žogami tako grdo ravna in jih celo brcajo. Tod naj bi gospod katehet zastavil svoje vzgojne sile, tod naj bi pisal cveke! Naši niso taki, naši ne brcajo duš!

Da hodi v prodajalne povpraševat po cenah, ta posel ima srednji fant, decembra jih je štel deset. Vstopi v prodajalno: »Klanjam se! Prosim, koliko stane onile kino-aparat?«

»Ali ga boš kupil?«

»Seveda!«

»Toliko in toliko.«

»Hvala! Ga bom kupil. Pa ne danes. Klanjam se!« In je že zunaj in na varnem s svojimi ušesi.

Pa poznajo naši pobje še dosti drugih koristnih stvari. N. pr. vsa dvorišča, preko katerih se lahko pride iz ene ulice v drugo. Potem one hiše, katere imajo lift in tudi vedo, kdo je pri liftu in ali pusti, da se peljejo gori in doli. Potem kateri žlebi ob katerih hišah so električni.

Mislim da tega niti strogi gospodje profesorji ne vedo, tudi tisti ne, ki uče elektriko. Naši pa vedo in se hodijo elektrizirati. Toda pravijo, da gre ta reč le ob mokrem vremenu.

Kolikšen blagor za bolno človeštvo, če bi vedelo in bi mu brez stroškov služila čudovita zdravilna sila elektrike! Pa bi lahko tudi kak majhen obrtnik prislonil svoj stroj ob žleb in bi mu ga gnalo zastoj. Ni brez praktične vrednosti, kar vedo zaničevani naši pobje!

In še vedo, kateri sladoledar ima najboljšo robu, kateri pa je daje največ in so prišli zastran sladoleda k zaključku, ki bo seveda presenetljiv za gospode profesorje matematike, pa je vendar resničen: da je namreč dvakrat za dve kroni sladoleda več kakor enkrat za štiri krono. Vseh svojih učenosti seveda ne razodevajo vsakomur.

Imajo n. pr. naslove iz širnega sveta, da zamenjavajo poštno znamke: iz Poljske, iz Minorke, iz Braziliije in kaj vem še odkod. Pišejo in pošiljajo pisma in prejemajo odgovore. Pri pismih si dajo pomagati, za to sva jim dobra. Naslovov pa ne povedo. Pravijo, da naslov stane in da ga nama ne bi mogli dati ceneje nego po dinarju vsakega. Če bi jih dajali zastoj, pravijo, bi jih hotela imeti vsaka baraba in potem bi bila konkurenca prevelika. — Nato sva se morala odreči naslovom moja žena in jaz, kajti uvažujeva njih razloge. Pa se nama zdi, da ne bi škodovalo, če bi se včasih tudi gospodje profesorji odkli kakemu odgovoru in ne bi koj lopnili s cvekom — morebiti imajo učenci svoje razloge, da ne odgovore, ali pa, da jim kaže, da ne odgovore zastoj.

Pač pa so nama drage volje razodeli, kje se dobi »mista«. O »mistu« niswa

imela nobenega pojma. Pa bi stavil, da ga profesorji tudi nimajo. »Mista« se pravi bonbončkom, ki se jim je v tovarni skazilo zunanje lice. Škarnicelj »mista« se dobi za dve kroni; to ni drago in so bonbončki razne vrste in pravijo pobje, da je »mista« precej dober. — Če bi bili gospodje profesorji drugačni, gotovo bi tudi njim povedali pobje zastran »mista«, kje ga lahko dobe.

Naši pobje res marsikaj vedo in jim sega njihovo znanje celo na polja, ki leže izven vsakdanjega življenja — jako se jim čudim.

Gremo skupaj na izprehod, pa povedo že vnaprej, kateri policijski stražnik, ali kateri čuvaj mestnih naslovov da me bo pozdravil. Ali ni čudovit takšen dar, videti prihodnje reči? Nekateri si s takšnim darom služijo lepe denarje in ženske kar nore za njimi. Čisto natančno vedo: »Tale te bo zdajle pozdravil, oča!« in potem se mu vsi trije že od daleč odkrijejo, onemu policaju ali čuvaju in se niso še enkrat ne zmotili. Kadar so rekli, da me bo pozdravil, vsakokrat me je res pozdravil.

Ali pa drug primer. Če bi radi šli v kino in me vprašajo, ali smejo, tudi že vnaprej vedo, da bom rekel: Ne! — prav takšni so, kakor bi bili preroki iz stare zaveze.

Pa so tudi kos, da najdejo najbolj skrite reči. Človek bi mislil, da jih sploh ni mogoče, naši pa jih vendar najdejo.

N. pr. dan je lep, solnce pripeka, pa gredo in ko se vrnejo čez četrto ure, so blatni do kolen. Neverjetno! Ze štirinajst dni ni padlo srage dežja, vrlj poljedelci rote nebo zoper sušo, naši trije pa so vendarle našli blato in ga niti niso dolgo iskali. Gospodje profesorji ne vem, če si ga tako hitro.

Za blato imajo naši pobje poseben dar. —

Pa tudi za žeblje ga imajo: če je le kdod kateri, ga najdejo, da si obenj nataknejo hlače. Resnično čudovito in bi jim človek kar čestital!

Seveda, žena ne ljubi blata in raztrganih hlač; kar se teh tiče ni čisto nepristranska. Drugače pa sva, kakor pravi pesem, »enega srca, enih misli« glede naših pobov in naj bi profesorji pomislili, kaj bi bilo, če bi se reč zasukala in bi izpraševali pobje profesorje take stvari, ki sem jih tukajle popisal in jih pobje znajo, profesorji pa ne — potem bi pa profesorji imeli cvetični dan za cveke. To bi bilo jako prazno.

Gliša Koritnik:

Pes.

Na pasji rep se je obesil moj «Jaz».
Plazeč se dobrika
v kožuščku blestečem, ki ga stkal mu je čas.
Poglejte, kako se lizuni krog vas!
Previdno, počasi
na zadku sedež se pomika in plazi,
boječ se, da vas ne razburi,
ki čuvate budno
usode njegove ključe in duri.

Njegove oči — dva plameneča utrinka,
dva diabolična žarka,
ki tajno prešinjata mozeg in kri
neločljivega bitja,
ki mu je duša hinavščina in koža krinka ...

Zlati moj pes!
Ne bodi nevreden človeških dobrot:
poljubi ročico, ki skrbno te gladi
spredaj in zadaj;
prisluhni vabilu, ki sladko zveni od povsod:
«tu, tu» in «hop, hop» in kost ti privošči
za god.

Glej, sreča te čaka, izvoljena zvezda te išče:
Junaško boš branil ponoči dišeče ležišče
gospodove hčerke —

in lajal boš lahko po volji vso noč,
če čul boš korake ljubezni, poganke-neverke.
Pa tudi nagobčnik zaslužiš nekoč,
če milost dosežeš v očeh komisarja.

O videl boš, ljubček, kako plemenit je ta mož!
Nešteto je rešil že bratcev po krvi in dlaki,
ki sicer bi vsi že okusili nož

konjederca zakletega pasje svobode grobarja.
Če trmast hrbet usločiš in ude izuriš na tlaki,
če kos si napaki in spaki — a teh je stotero!
če vohal boš pridno na sledi prevratnih

zloduhov,
brezhlačnikov, cestarjev, kramarjev in
napraviš celo karijero ... potepuhov,

Oblizni se, pes! Talent imaš! Hodi pokoncu!
Ostani čuječ na verigi in strog, neizprosen
pri loncu!

In ako priplazi se tat
do gospodovih vrat,
tedaj postavi in lajaj in lajaj in lajaj
in dušo svojo izlajaj —
potomcem v dokaz,
da pasje imel si srce in obraz!

S. M.:

**Iz dnevnika zakrknje-
nega optimista.**

1. maj. Življenje je vendarle nekaj lepega. Ob prostih dneh hodim zelo rad mimo raznih zabavišč. Kako se ljudje vesele in zabavajo! Res, da sam nimam denarja in si vsega tega ne morem privoščiti, a že sam pogled na vse to veselje mi zadostuje.

In potem denar? Saj je vendar bolje, da ga nimam preveč. Bogve, če bi drugače mogel spati tako mir-

no, kakor spim sedaj. Kaj ne bere človek vsak dan o raznih vlomih in tatvinah? Jaz, hvala Bogu, ne poznam takih in enakih skrbi.

Plača mi navadno vedno poide že v prvi polovici meseca. Kako prijetno je, ko se lahko potem polnih štirinajst dni veselim prvega.

Se celo z lakoto je tako. — Res, da mi želodec velikokrat nesramno razgraja, a kaj je vse to napram radoščenju, ko vem, da se bom lahko čez tri dni do sitega najedel.

Govekar in Rukavina.

Potem pa še to. Že tako in tako sem nagnjen k debelosti in bi bila preobilna hrana gotovo v kvar moji postavi; tako pa, dasi mi je že peti križ obvisel na rami, se to pri moji vitkosti ne opazi tako lahko in vsled tega me še vedno objame kak zadovoljen pogled te ali one ljubljanske lepotic.

1. junij. Včeraj sem videl na trgu prve kumare. Dvajset dinarjev ena! Neizrečeno sem vesel, ko vidim, kako drago morajo kupovati bogati ljudje stvari, katerih si jaz ne morem privoščiti.

16. junij. V nedeljo je imel sportni klub »Primorje« kolesarsko dirko po ljubljanskih ulicah. Ker se nisem pravočasno ognil, me je dirkač podrl na tla. Ko sem se končno ves-

blaten pobral s tal, je bil on že bogve kje. V resnici, sport je nekaj zelo imenitnega.

1. julij. Danes zjutraj, ko sem komaj stopil v pisarno, me je pozval k sebi predstojnik našega oddelka. Povedal mi je, da sem tudi jaz na listi reducirancev in mi celo izrekel svoje sožalje. Tepec! Ni razumel, da so se mi orosile oči samo vsled veselja, ker mi odslej ne bo več treba vstajati že navsezgodaj zjutraj.

8. avgust. Gospodinja mi je danes odpovedala stanovanje, kar je popolnoma upravičena. Kaj pa ji koristi človek, ki ne plačuje stanarine in jaz jo ne morem; kajti druge službe še nisem dobil, odpravnine pa mi vsled preobilice poslov v uradu še niso utegnili nakazati. Pa kaj mi navsezadnje pri tem krasnem vremenu potreba stanovanja. V mestnem logu ali pa kje pod Rožnikom je nočevati še mnogo bolj zdravo, kot v zatohlem stanovanju.

12. avgust. Včeraj sem prenočeval v tivolskem parku; Kar me nekdo prebudi. Bil je stražnik. Odpeljal me je na kr. policijsko direkcijo, kjer sem potem lahko vso noč popolnoma mirno spal v zaporu. Prav iz dna duše sem mu hvaležen; kajti, kjer je čez dan deževalo, je bila noč nekoliko prehladna, in prav lahko bi staknil neljubo prehlajenje ali pa še celo plućnico.

1. september. Imam že zozopet službo. Nastavljen sem kot knjigovodja pri Terpinču, trgovcu na Črnučah. Zlata duša je ta človek! Vnaprej mi je dal kar sto dinarjev, da sem si mogel najeti stanovanje. Ker se pa pot iz Ljubljane do Črnuč nekoliko vleče, moram vstajati sedaj že ob petih zjutraj, kar ni samo zdravo za telo, temveč tudi za dušo; kajti človek more na ta način sleherni jutro opazovati prebujenje lepe božje narave. Res, da je plača bolj skromna, a za samo štirinajsturno delo človek tudi ne more bogve kaj zahtevati.

20. september. Ko sem šel danes od maše, je pridiral mimo mene avtomobil bančnega ravnatelja Plahutnika, to je tisti, ki je v šoli vedno prepisoval od mene matematične naloge. Res, dobro si je pomagal.

25. september. Živijo! Ravnatelj Plahutnik me je povabil včeraj na večerjo, kjer sem se ga nabral, da imam da-

nes mačka. Gotovo ni imel lepšega še nikoli niti moj prejšnji šef.

30. september. V vsem imam pa res srečo. Gospod Terpinc mi je odpovedal službo, ker sem zadnjič radi mačka izostal. Kakor nalašč; kajti sedaj, ko začenjajo deževni dnevi, ni nikaka prijetnost meriti dvakrat na dan tako dolgo pot.
1. oktober. Ko sem stal danes na frančiškanskem mostu in gledal, kako so vlekli gasilci nekega utopljenca iz vode, je nenadoma zapihal precej oster veter in mi odnesel klobuk. Kakor majhna ladjica se je zibal po Ljubljani, dokler mi ni polagoma izginil izpred oči. Kakemu siromaku bo še lahko prav prišel, če ga najde, meni pa je vsekakor koristneje hoditi gologlav; kajti zrak pospešuje rast las in se mi vsaj ni treba bati prezgodnje pleše.
3. november. Zopet brez stanovanja. —
4. november. Hvala Bogu! Rešen sem skrbi, kje bom stanoval. Ko sem jo včeraj zvečer mahal proti Šiški, da bi si v kakem kozolcu poiskal prenočišča, je nenadoma pridrvel izza ovinka, desno od cerkve, splašen konj in me s precejšnjo silo pahnil v občestni kamen. Najbrž sem ležal nekaj časa v omedlevici; kajti nič se ne spominjam, kdaj so me stlačili v rešilni avtomobil. Toda potem ta voznja! — Kot bi me kdo zibal. In tukaj v bolnišnici šele... Kot sneg belo perilo in okoli postelje vedno kaka sestra ali pa zdravnik. — Hočete to, hočete ono? — Res, kar sitno mi je in sramujem se že nekoliko, tako mi strežejo.
6. november. Vsega so me pregledali in preiskali. Neki asistent mi je rekel, da bi bilo imenitno, če bi hotel po smrti zapustiti moj želodec inštitutu ljubljanske medicinske fakultete. Lepo shranjen v formalinu bo lahko še poznim rodovom, čeprav ne živa, vendar pa še vedno jasna priča, s kako majhnim želodcem je lahko v naših časih živel državni uslužbenec. Ko sem mu rekel, da sem z veseljem pripravljen darovati to malenkost na oltar naše ljubljene domovine, je bil prav zadovoljen. Med smehom je potem še pripomnil, da je to najbrž prvo in zadnje, kar sem kdaj v življenju mogel darovati drugemu. — Mogoče ima prav, jaz se ne spominjam.
7. november. Zaželel sem si vina. Dobrega, močnega... Mislim, da mi bo najhitreje pripomogel k zdravju. Sestra Agata je res zlata duša. Komaj je dobro odšla, in že je zopet tu. Tudi vino mi že nese. Ah, zlata kapljica, kako se mi že od daleč svetli. Kakor bi se prelivalo samo čisto zlato... Le hitro!... Ah!... Umi...

- x -

Blodnja.

Tako si govoril:

Pozdravljena roka, prava roka!

In stisnil si mojo in nadaljeval:

*Vedel sem, da prideš. Duša in
srce sta ti naročila
in si se vzdignila z vetrom,
odrobljena pri komolcu.*

*Pozdravljena roka, prava roka,
ljubezen in zvestoba si...*

Vzpel si se, strmel in omahnil:

O,

*ali je ne vidite: šla je domov
in ni dobila hiše, da bi jo odprta
in ni dobila roke, ki bi bila
[vredna, da jo stisne.*

*O, sama si grebe grob na vrtu,
kjer samuje prazen rožni grm! —*

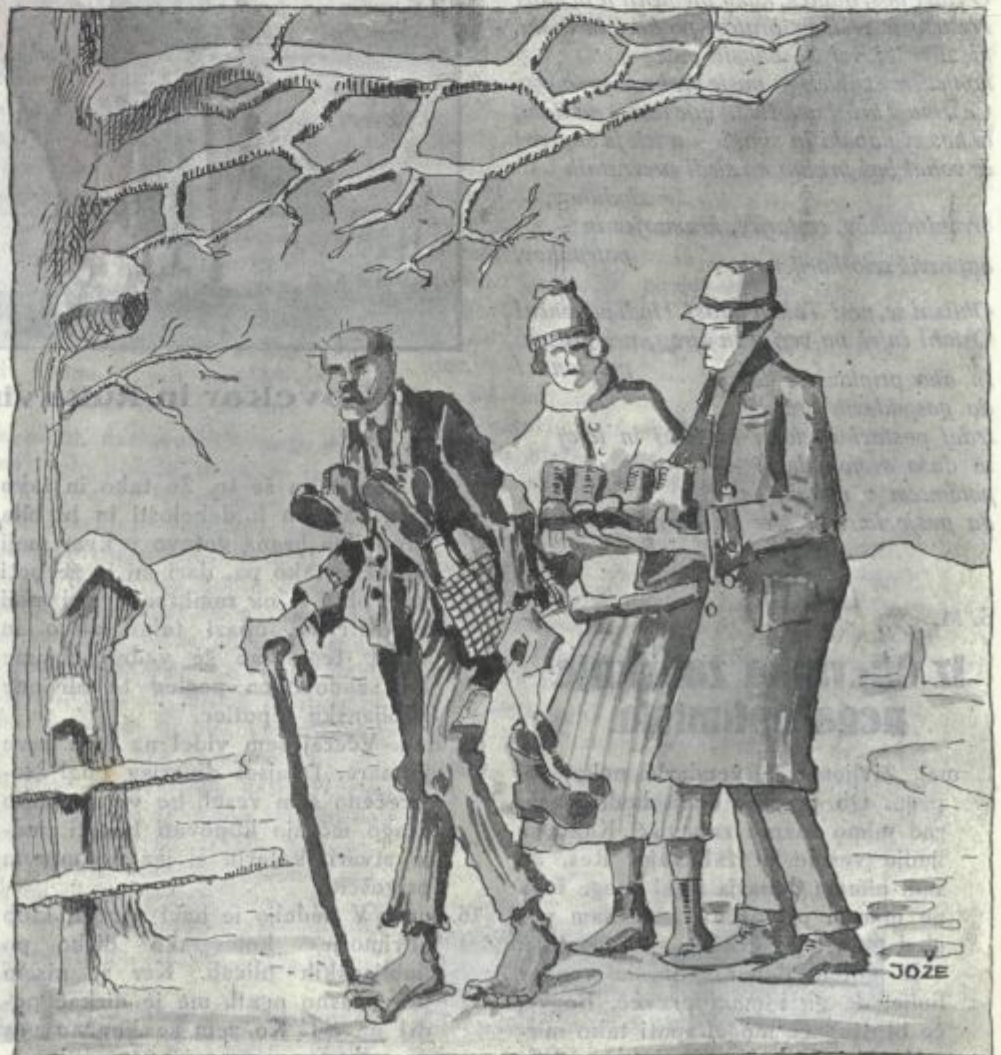

Maks:

Rodbina Plazivec.

V najhujši zimi, tako okoli novega leta, je prestopil Janez Plazivec mejo Kranjske in Hrvaške. Bil je že v letih, raztrgan in poleg tega še bosonog. V tatvini sicer izurjen, da bi mu kmalu ne bil zlepa kdo kos, bi si bil lahko ukradel kje kak par čevljev, kakor je navadno ukradel vse, kar je rabil za podaljšanje svojega življenja; toda ni jih potreboval. Niti najmanje ni občutil mraza, kajti koža, s katero so bile zavarovane njegove noge, je bila podobna roževini in pod to nadvse varno odejo se je pretakala zdrava rdeča kri, čeprav mu je ledenomrzla snežnica brizgala med zabrekli, široko razprtimi prsti. Sicer bodi povedano, resnici na ljubo, da v najhujšem mrazu ni prav rad zahajal na ulico, če pa je že moral, potem so se ljudje nehote ustavljali ali pa še celo tekli za njim, da bi mu z malimi ali pa tudi z večjimi darovi dokazali, da — odprto srce in odprte roke, imej za trpečega brata — pri njih ni samo navadna, vsakdanja fraza, ampak tudi dejanje.

»Le pogledjte ga,« je rekel ta ali oni, »tak ubog, nadložen starček. Pa da bi

JOZE

imel vsaj obutev. Toda naša občinska uprava in pa naši... in namrdnil se je eden tako, drugi zopet drugače, kakršno mu je pač bilo politično prepričanje.

Janezove noge pa so se svetile lepo belo, modro, rdeče (kolikor je pač te barvice cestna nesnağa še propuščala na spregled), tako, da so bile slavne avstrijske oblasti že v veliki zadregi, kaj naj ukrenejo s človekom, ki z nošnjo protidržavnih barv in vse to še celo na nogah, razburja mirne duhove državljanov.

A Janez se za vse to ni zmenil. Z vsakim korakom, ki ga je naredil, je bil bliže zastavljenemu si cilju. In ko je čez nekaj tednov prišel v Ljubljano, je pisal še ženi in sinu, naj prideta za njim. Ker pa je podedoval tudi sin vse one dobre lastnosti, ki so v tako obilni meri krasile očeta, utrjenega proti mrazu in drugim vremenskim neprilikam, so njiju dohodki v najkrajšem času znatno vresegli tudi najbolj skrite želje.

Ko je Janez Plazivec umrl, je zapustil svojemu sinu sicer ne ravno veliko hišo, a zato tem večji kupček denarja in nad 500 parov še precej dobro ohranjenih čevljev, s katerimi je sin

Jožef začel trgovati in postal na ta način nekak predhodnik onih, od šolske mladeži in uboge uradniške pare oboževanih »trgovcev« na sv. Jakoba nabrežju. Večino dni je prespal ali prepil, pa vendar potrpežljivo čakal, dokler mu ni pet križev potisnilo glavo nekoliko k tlom. In kakor nekaj z očetom, je začel pohajati sedaj s svojim sinom Friderikom v zimskih dneh po cestah in vzbujal v srcih mimooidočih usmiljenje in si z darovanimi čevlji polnil trgovino. Bil je pa že toliko pomehkužen, da je ob dneh, ko je pihal ledenomrzli sever, rajši ostajal doma. Tudi se je izogibal zmrzlih peščenih cest, posvečujoč pri taki hoji največjo pažnjo svojemu edincu, ki je, dasiravno oblagodarjen s čudovitimi nogami svojih prednikov, kljub temu včasih stisnil noge v roke. Je-li bila temu obnašanju vzrok nervoznost, ali pa ga je mogoče v resnici zeblo, ni bilo mogoče ugotoviti. Gotovo je samo to, da si je Jožef Plazivec še precej let pred smrtjo kupil krasno dvonadstropno hišo in da mu je ob njegovi selitvi iz hiše sv. Jakoba nabrežje, številka toliko in toliko k Sv. Krištofu, pel v tistem času še preko mej Krakovega in Trnovega znani in slavljani kvartet »Solza«.

Sin Friderik je sicer vodil očetovo trgovino še dalje, beračiti pa je hodil le še redkokdaj in še to le tedaj, kadar si je bil gotov velikih dohodkov in pa, ako so bili dotični kraji toliko oddaljeni od Ljubljane, da ni bil v vednem strahu, da sreča koğa izmed svojih kavarniških znancev.

Poletne mesece je preživel s svojo družino v kakem nemškem letovišču, pozimi pa je trgoval in beračil, vendar to zadnje že z nekako srditostjo in s čutom sramu v svojem srcu. Med svetovno vojno, katere se je sicer kot človek, ki zna ceniti življenje, udeležil samo v zaledju, je poskušal z različnimi poklici in ker ni bil s »Poštenostjo« v ožjem sorodstvu, je postal v kratkem času vojni dobavitelj in bleščeč red na levi strani prsi je bil jasen dokaz njegovega požrtvovalnega in nesebičnega dela za domovino.

Svojega sina Rudolfa, ki je bil tudi rojen z onimi čudovitimi nogami, ki so bile nakaka izkaznica za pristnost naših Plazivcev, je vodil k vsem priznanim in nepriznanim specialistom. Vsi ti so mu noge masirali in parfumirali, elektrizirali in piedikirali, da so sčasoma postale nežne in občutljive kakor noge najfinejše ljubljanske dame.

Ker pa je bila vsa sreča Plazivcev takorekoč zakopana v njih neobčutljivih nogah, naš dobri Rudolf pa ni znal drugega kot razsipati denar, ki ga je podedoval po svojem očetu, je bil že v najkrajšem času prisiljen poizkusiti, če imajo tudi njegove noge isto privlačno silo, kakršno so imele noge njegovih prednikov.

Imel pa je smolo. Ze pri prvem poizkusu so mu zmrzile in to tako temeljito, da so bili v bolnici prisiljeni, dati mu mesto njegovih druge, — lesene.

Ker pa ljudje za lesene noge nimajo preveč smisla, kajti one ne spreminjajo barv in tudi zmrzniti ne morejo, poleg tega pa ima take noge še vse polno vojnih invalidov, ki jih lahko srečujejo na vsak korak, mu je postajalo življenje vsak dan neznosnejše.

V Avstriji bi si bil že še pomagal na kak način, je ugibal sam pri sebi, kajti ljudje so bili dobri in mehkosrčni, pod Srbijo pa je to vse drugače.

Toda Bog ne zapusti Kranjca, ako Kranjec ne zapusti njega in lepega dne že srečamo našega Rudolfa v Beogradu. Ni se mu stožilo potov in dasi sam vnet Jugoslovan, se ni sramoval svojega očeta, kajti resnica ostane pač resnica in ne spraviš je s sveta, pa če se še tako trudiš. In njegov oče je bil vojni dobavitelj čevljev za avstrijsko armado in tega ni mogoče utajiti in on tega tudi ne taji. Toda ali je Beogradu, onemu Beogradu, ki odločuje »o biti ali nebiti« svojih podložnikov, tudi znano zakaj? Gotovo ne! A treba mu je

(Beogradu namreč) samo odpreti oči in ako potem opazi one neštete vrste invalidov, katerih noge so vsled slabe obutve, katero je iz sovraštva do Avstrije dobavljaj vojakom njegov oče, zmrznile na galiških poljanah in v Karpatih, potem upa, da bo Beograd povrnil sinu z obrestmi one zasluge, ki

jih je njegov oče, kakor že omenjeno, izkazal srbskemu narodu.

In tudi zadnjemu iz rodu Plazivcev je zasvetilo solnce sreče. Bogat in čislán, odlikovan z vrsto redov, živi med našimi južnimi brati in se plazi, plazi zdaj sem, zdaj tja, kakor pač nanesejo prilike.

Rezervirano za:
VIKTOR BAJT nasl.
I. ljubljanska cvetličarna.

Smešnice.

Ribiči so dobri ljudje in tudi podjetni so, predvsem pa napredni in pametni. Ljubljanski pa celo. Vsi znajo čitati, še nemški znajo najvplivnejši in nekateri so naročeni celo na »Kosmos« iz Leipciga in svoje seje redno in pridno obiskujejo pri Mačku za vodo. In zgodilo se je, da je najvplivnejši ribič bral zadnjič v nemškem uradno ribiškem listu sledeči oglas: »Ker je odgoja postrvi z dosedanjimi zastarelimi načini zelo otežkočena in tudi draga, se je po dolgih študijah vendar posrečilo naši tvrdki, sestaviti nekak prašek, ki učinkuje čudovito. Prašek vrzite v vodo in v petih minutah imate lepe, prvovrstne postrvi. Priložite v pismu 20 dinarjev in Vam pošljemo prašek takoj. Če bi ne učinkoval, vrnemo denar.«

Na seji je najvplivnejši ribič z navdušenjem prebral notico in sklenili so, da naj takoj naroči prašek in kajpada tudi priloži 20 dinarjev. In tiste dni so se vlekli ribiške seje od zgodnjega dne do pozne noči. Čez deset dni je dobil najvplivnejši ribič pismo, v katerem je tičalo njegovih dvajset dinarjev, praška pa nikjer. »S praškom ni nič,« mu je pisal neznanec. »Povem vam odkrito: stavl sem s prijateljem, da so še osli na svetu, ki nasedajo najbolj bedastim oglasom. Nisem se zmotil, Vi ste že stotri-deseti. Z odličnim spoštovanjem!«

„TRANSFORMATOR“ družba z o. z.

Elektrotehnična tovarna Ljubljana, Dunajska cesta šte. 75 Telefon številka 715/II

Fabrikacija vsakovrstnih transformatorjev, reparature električnih strojev vseh vrst, bogata zaloga motorjev vseh vrst, fabrikacija stikalnih tabel. Kabel, bakrena žica, kuhala, likalniki, varovalke, stikala, vrvice. Projekti kompletnih električnih central. Na razpolago prvovrstni strokovnjaki, bogate izkušnje. — Na željo takojšen obisk.

Posluje po vsej Jugoslaviji.
Ustanovljena leta 1913.
Telefon šte. 571.

»Jugoslavija«
splošna zavarovalna družba v Beogradu.
Ravnateljstvo za Slovenijo v Ljubljani.

Pisarna: Dunajska cesta 15.
Delniška glavica znaša
3,000.000 Din v zlatu.

- SKLEPA:
- Požarna zavarovanja.
 - Življenjska zavarovanja.
 - Nezgodna in jamstv. zavar.
 - Zavarovanja proti škodam
 - vsled tatinskega vloma.
 - Transportna zavarovanja.
 - Zavarovanja proti škodam vsled razbitja stekla.

Največji tu delujoči zavod. - Družba je prevzela od »Graske vzajemne zavarovalnice« in od zavarovalnih družb »Feniks« (požarni oddel.) in »Franco-Hongroise« ves njih kupčijski obstoj v naši državi. - Najnižje tarife. - Takojšnja izplačila škod. Glasom naredbe min. za vojsko in mornarico nadomeščajo pošte zpl. zav. dr. »Jugoslavije« žentrv. kaviče za častnike.

The Rex Co., Ljubljana

Gradišče št. 10.

TELEFON št. 268. — Ustanovljeno l. 1906.

Najstarejša in največja specialna trgovina v Jugoslaviji
s pisalnimi, računskimi in kopirnimi stroji, razmnoževalnimi aparati, pisarniško opremo in z vsemi lozadevnimi potrebščinami.

po časopisih, knjigah, katalogih in drugih tiskovinah je uspešna le tedaj, ako spremlja reklamno besedilo lepa, originalna slika. Za to potrebne klišeje izdeluje Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Reklama

Mimo ljubljanskega magistrata sta jo mahala oče in njegov sin Janez, drugošolec na ljubljanski gimnaziji. Vsi trije gerentje so stali pred magistratom in ogledovali so pisane rože na stenah pri vhodu.

»No, Janez, kaj pa boš ti, gospod ali dohtar?«

»Nak, oče, jaz bom gerent!« se je odrezal sin.

»S tem pa ne bo nič, gerentska služba ni nič stalnega.«

»Pri nas doma že ne, ampak v Ljubljani so pa gerenti stalni. Ljubljanski gerent bom.«

Oče se je oddahnil in na vseh treh gerentih, ki mu jih je pokazal sin, je spoznal, da je gerentski poklic ne samo stalen, temveč da tudi blagodejno vpliva na telo in dušo.

Pri nekem ljubljanskem psihijatra je bil na obisku slovenski minister s svojo milostivo. Med drugim vpraša psihijatra:

»Gospod doktor, kako naj si razlagam raznoličnost posledice strahu: pri ženi povzroča namreč vedno želoščeni krč, dočim pri meni neznošen glavobol.«

»Najslabši del človeka je vedno najbolj občutljiv!« mu odgovori psihijater, ki je znan po svojih odkritosrčnih odgovorih.

Pred očmi mestnega stražnika je skočil v samomorilnem namenu v ribnjak mlad postopač. Stražnik, ki ga je opazil, se ni dolgo pomišljal, skočil je za njim in ga srečno privlekel na kopno. Komaj pa ga je izpustil, je bušnil z neva v vodo. Tudi to pot se stražnik ni obotavljal; z naporom ga je zopet srečno rešil.

Ko se je postopač po dolgem času zavedel, je počasi vstal, vzela iz žepa daljši konec vrvice, jo pričvrstila na vejo bližnjega drevesa, zamotal glavo v zanjko in se — pred očmi stražnika obesil.

Stražnik je njegovo početje mirno opazoval.

Kmalu jo prisopiha mimo star gospod, ki je vse to od daleč opazoval. Ko uvidi, da samomorilcu ni več pomoči, kajti bil je že mrtev, zavpije ves razjarjen nad stražnikom: »Zakaj ga niste takoj odvezali, ko bi vendar lahko videli, da se je obesil!«

»Videl sem že, ampak mislil sem, da se hoče obesiti samo zato, da bi se posušil; kajti verujte mi, bil je od glave do nog popolnoma moker.«

Dan Kaster Cacao
je vendar najboljši!

Vsaka previdna gospodinja rabi v svojem gospodinjstvu

Dobi se v vseh
specerijskih
trgovinah.

Dobi se v vseh
specerijskih
trgovinah.

najboljši pridelek k hrani.

A. & E. Skaberne
Ljubljana, Mestni trg
Uvoz in prodaja manufakturnega blaga.

Hinko Sevar

Ljubljana, Stari trg št. 24

kupuje in prodaja vsakovrsne stare knjige vseh literatur in penog.

Salda-konti
štrace

blagajniške
knjige

amerikanske
journale

odjemalne
knjižice

itd.

nudi

p. n.

trgovinam
po izredno
ugodnih
cenah

Knjigoveznica

K. T. D.

v Ljubljani

Kopitarjeva ulica
št. 6, II. nadstr.

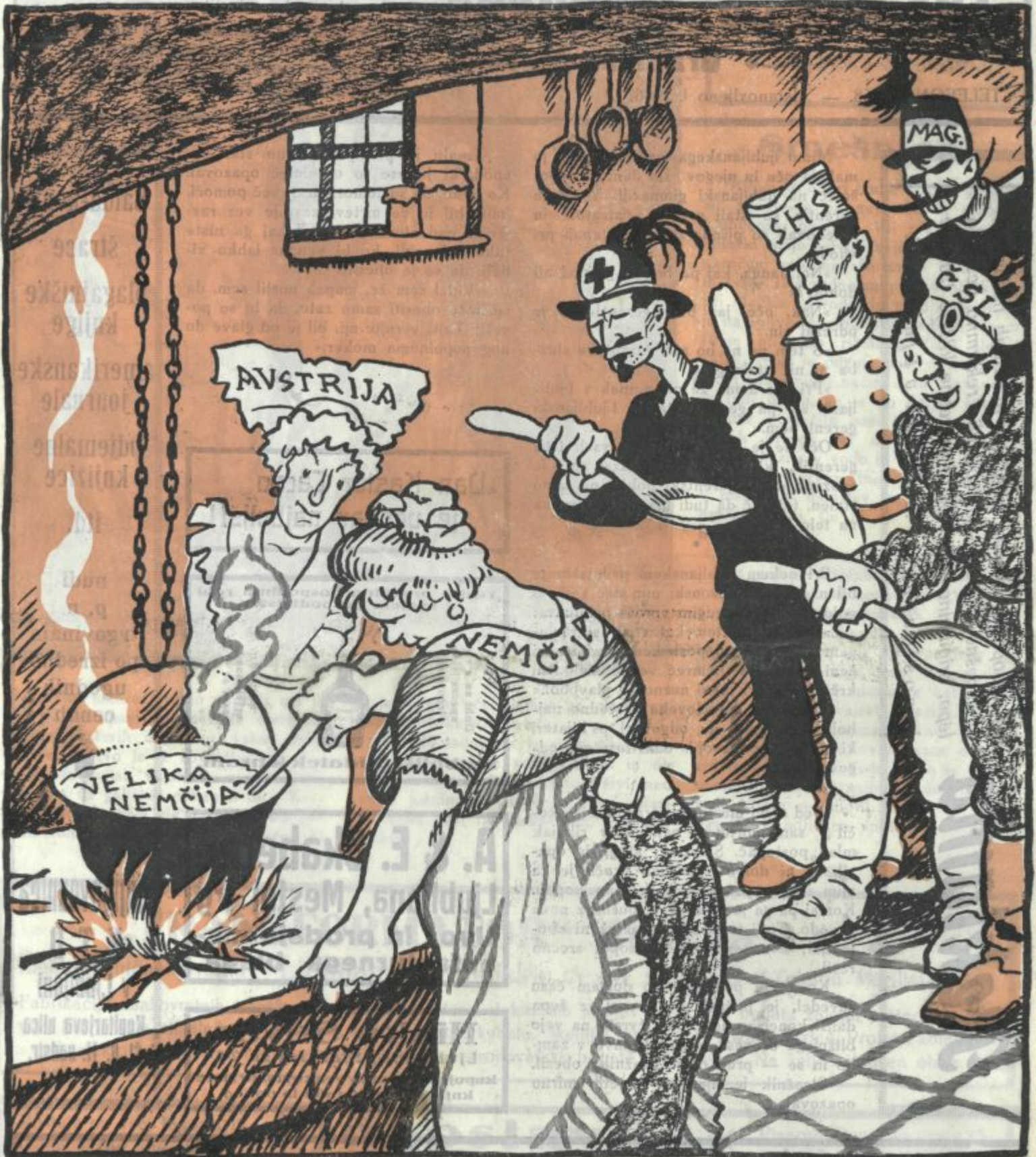
Najnižje cene! Najpripravnější za prehrano na izletih in gorskih turah so izdelki Važno za izletnike in turiste!

KONZERVNIH TOVAREN „GLOBUS“ D. D. NA VRHNIKI

kakor: razni golaži, prekajeno svinjsko meso z graham ali zeljem, kranjske klobase z zeljem, haše, razne pašete (šunkine, srnjakove ali jetrne) ter šunka v aspiku; nadalje so priporočljive raznovrsne salame, kare, rebrca in drugo prekajeno svinjsko meso.

Pravtako imamo v zalogi vseh vrst sadne kompote in sočivje!

Vsi izdelki so najboljše kakovosti, se drže trajno ter so, ker zavzemajo malo prostora, za izlete in gorske ture najbolj priporočljivi.

V avstro-nemški kuhinji se obeta sosedom dober prigrizek . . .